

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

forstået det indlæg, vi har hørt her — mellem det ærede medlem hr. Lembourn og mig i vort syn på beskyttelsen af den kunstneriske frihed igennem den lovgivning, der er blevet gennemført. Siden oprettelsen af ministeriet for kulturelle anliggender i 1961 går det da også som en rød tråd, at statens opgave må være at støtte kunst og kultur, men ikke at dirigere. Dette hovedsynspunkt er gang på gang blevet fremholdt af min forgænger, den højtærede formand.

Frihedsprincippet har i teaterloven fundet udtryk direkte i forskellige lovbestemmelser, hvor man netop inden for bevillingssystemet har villet sikre, at bevillingshaveren eller teatervirksomhedens leder skal bære det fulde kunstneriske ansvar. Det glæder mig at høre, at det ærede medlem netop her fremdrog teaterlovens § 5, som er aldeles central, fordi den fastslår lederens frihed og uafhængighed, når der skal træffes bestemmelser om spørgsmål vedrørende virksomhedernes kunstneriske ledelse, og jeg kan i den forbindelse nævne, fordi det i og for sig er analogt, at noget tilsvarende gælder for biografbevillingsindehavere, idet der i loven om film og biografer i § 7 er tillagt bevillingshaveren en tilsvarende beskyttelse.

For landsdelsscenernes vedkommende gælder det, at staten ikke blander sig i disses drift. Der er i loven sikret landsdelsscenerne et statstilskud på betingelse af, at teatrets drift i øvrigt opretholdes med støtte fra anden side, herunder ved kommunale tilskud og naturligvis ved billetindtægter. Statstilskuddet til landsdelsscenerne andrager halvdelen af det regnskabsmæssige underskud på den egentlige teaterdrift og $\frac{3}{4}$ af udgifterne til bygningernes drift og til afdrag på lån. Dette statstilskud til landsdelsscenerne udløses ganske automatisk, når de lokale myndigheder har vedtaget at yde tilskud og har godkendt landsdels-scenebudgetterne.

Selv om således lovbestemmelserne i teaterloven sikrer, at der ikke gribes ind over for en teaterdirektør i hans aktuelle kunstneriske dispositioner, kan man hverken på et kommunalt teater eller på et statsteater hindre, at de bevilgende myndigheder, når de skal tage stilling til en

fremtidig støtte, bedømmer også de hidtil opnåede kunstneriske resultater og tager disse resultater i betragtning ved senere tilskud. Intet er så svært at forstå som morgendagens kunst; således har det været gennem tiderne. Men denne bevillingssituation, hvis jeg må bruge det udtryk, gælder også for forholdet mellem det kgl. teater og det høje ting.

I motiverne til teaterloven — og jeg henviser her til Folketingstidende, tillæg A. 1961-62 sp. 1835 — er der optaget en række principielle betragtninger om spørgsmålet om kunstens frihed netop på teaterområdet. Det udtrykkes her, at lige så storartet det er, at man gennem stats-teatre og kommunale teatre støtter og fremmer teatrets kunst, lige så vigtigt er det, at der findes frie, private teatre, som helt selvstændigt kan føre en uafhængig repertoirepolitik. Det har derfor været noget fundamentalt i teaterloven, at man kunne støtte publikumsorganisationer, der til gavn for sådanne private teatre kan sikre publikums tilstedeværelse. Thi uden publikum ingen dramatisk kunst.

Teaterloven åbner også mulighed for gennem lån at billiggøre private teatres husleje hos selvejende institutioner og for lån til teknisk rationalisering, der ofte kan nedbringe driftsudgifterne. Jeg må tilføje, at teaterloven — og jeg er glad for det ærede medlems principielle tilslutning til de tanker, der ligger i den — blev vedtaget af det høje ting ikke alene med regeringspartierne stemmer, men også med de to store oppositionspartiernes. Om principperne i loven har været rigtige, om dækningen af den kunstneriske frihed har været tilstrækkelig, det kan der blive anledning til en mere dybtgående diskussion om, når loven i 1968-69 skal optages til revision.

Må jeg tilføje, fordi det også vedrører det principielle, at ud fra samme ønske: at sikre den kunstneriske frihed, har ministeriet formuleret loven om statens kunstfond. Også i denne lov vil man se, at ministeriet og staten træder til side, for at de saglige kunstneriske afgørelser kan blive truffet af uafhængige personligheder, og ud fra sådanne principper arbejder også støtteforanstaltninger til filmskunsten, som er kommet til udtryk i loven om film og biografer. Også disse to sidste love, der vedrører